

A Magyar Költészet Napja

Április 11-én József Attila születésnapján ünnepeljük a magyar költészet napját.

Kosztolányi Dezső így vallott a versről: „A vers néma. Adj neki hangot. A vers a könyvben halott. Keltsd életre. Mi a szavalás? A vers föltámasztása papírsírjából. Ez a kor néma. Hangtalanul olvas, hangtalanul ír.

Az ősi közlőforma azonban a szó volt. Ezt ösztönösen érezzük, valahányszor verset szavalnak. Ünnepi borzongás fut át rajtunk, hogy a szóval, mely a könyvben térbeli életet élt, az időben találkozunk. Ezáltal válik a költészet igazán időbeli művészetté."

HIÁNYOZNAK!

(Egy, még ma is élő hirtelen költő verse)

Nem olyan régen volt (ma is tisztán látom),
A reggeli érkezést táskával a háton,
Ahogy gyülekeznek. A sulis már nem kongó,
Megtelik mozgással és hanggal a zsibongó.
Mesélne a fiú, mi történt a héten,
De a lány belevág: - ...az új cicám a képen!
- Jaj, tedd el a telefont... vagyis...
aranyos, küldd át ezt nekem is!
-Nézd, milyen finom az uzsonnám, kéred?
Anyu csomagolta, enyhítsd az éhed!
Amaz meg izgatott, barátjának mondja,
Hogy mit látott, mit hallott, mi is a nagy gondja.
-Hú, de jó kis labda, iderúgod, haver?
-Enyém! Vigyázok rá, nem engedi fater!
Pörgettyűt dob emez, fogócskázna páran,
szökdelnek a járdán, sétálnak ott hárman.
Egy lány egyedül az udvaron - szemében mélységes fájdalom!
- Ha akarod, elmondhatod, könnyíts a lelken, hallgatom!
Attól kaptad a sebet, akitől nem vártad?
Bennem megbízatsz (kaptam én is, százat)!
Gyengécske tanuló a pad alá csúszva-
A csibésznek hagyom ma, a felelést megússza.
Szomszédját lesi, nincsen önbizalma,
Pedig múltkor a verset fejből hogy elmondta!?
Az a másik, szegény! Ma sem lesz kész vele,
Ilyen görcsös kézzel- hátra van a fele...
-Ügyes vagy, így tovább!!! (most meg mért hazudtam?)
Sokra becsülöm őt, a bensőmben tudtam.
Ez a sokféleség, ez a színes csapat,
Ez hiányzik, meg a közvetlen kapcsolat.
Mert jó, persze, office-olunk home-ban,
De évet zárunk discord? Ballagunk majd Zoom-ban?
Nem, azt nem szeretnénk, kell a közelségük,
Fárasszanak csak le, szívják ki a vérünket!
Szivacs az ő agyuk, mindent megjegyeznek,
Egyszer biztos komoly, bölcs emberek lesznek.
Magunkat pedig most azzal vigasztaljuk,
Köszönik munkánkat - és ezt visszahalljuk! ;-)

2020. 04. 07.

A napokban született ez a vers, amely tükrözi a mostani érzéseinket. A költő annyit árult el magáról, hogy iskolánkban ő az egyedüli férfi testnevelő tanár. Olvassátok szeretettel tanár úr versét!

Tóthné Hlavács Mária
munkaközösség-vezető